

Գուրգեն Մահարի

Երեք բարդի

Խորենին

1

Երեք բարդի ես զիտեմ,
Նրանք նազում են իմ դեմ,
Օ, երեք բարդի.
– Մանկությո՞ւն իմ դեղնածամ,
Մանկությո՞ւն իմ, որ անցար
Նոր ցանած արտից...

Զանգի դողանջ եմ հիշում,
Նեղ արահետ, անտառ, շուն
Ու գառներ ճերմակ.
Անհուշ լեռան մի ուսից
Բարձրացող վանք ու լուսին
Եվ ինչ-որ վրան:

Այդ բարդին շա՛տ է հեռու,
Նա մշուշվեց օրերում,
Յոք սարից անդին.
– Մանկությո՞ւն իմ դեղնածամ,
Մանկությո՞ւն իմ, որ անցար
Նոր ցանած արտից:

2

Երկորդ բարդին, ահա՝ նա,
Բանուկ մի ճամփի վրա,
Երգուն ու խշուն.

Շուրջը՝ զյուղեր, կանաչ ծով,
Առուն՝ անուշ զնոցով,
Մարգեր թարմաշուն:

Շուրջը երկիր մի զարթնող,

Անուշ բուրող հերկ ու հող,

Հազար կանչող ձեռք.

Դաշտի վրա լայնանիստ

Զարթնող ուժեր անհանգիստ,

Ակոսների երգ:

Լայնասաղա՛րք իմ բարդի,

Զարթնող երկրի մեծ ճամփին,

Երա՛զ սպիտակ,

Դու շարժում ես ձեռքերդ

Ու երգում ես երգերդ

Բիլ երկնքի տակ...

3

...Երրորդ բարդի, երրո՛րդ ծառ,

Դեղնասաղարք ու պայծառ,

Որ կոանում ես.

Նայում ես խոր ու բարի,

Ճեռավո՞ր քո անտառից,

– Ի՞նչ է անունդ...

Դու ծերությունն ես անհուշ,

Շուրջդ մուժ ու աղջամուղջ,

Ճողը՝ անհանդարտ,

Նա մոմոռում է խանդից,

Եռում եռուն եռանդից,
Սնում նոր անտառ:

Կկռանաս դու մի օր,
Մրտամեռ ու գլխիկոր,
Կանաշ արտի դեմ.
Շուրջըդ, շուրջըդ կշափեն,
Նորից խինդով կծափեն
Հազա՞ր բարդիներ:

Եվ օրերը հեռացած,
Ստվերների պես ծածան,
Կնստեն սրտիդ.
– Մանկությո՞ւն իմ ոսկեծամ,
Մանկությո՞ւն իմ, որ անցար
Նո՞ր ծլած արտից...